

ANN LECKIEOVÁ

★
KNIHA ZISKALA
TŘI NEJPRESTIZNĚJŠÍ
CENY V ŽÁNRU
SCI-FI
★

VE SLUŽBÁCH SPRAVEDLNOSTI

OMRAČUJÍCÍ SPACE OPERA

PLUS

Ve službách Spravedlnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Ann Leckieová
Ve službách Spravedlnosti – e-kniha
Copyright © nakladatelství Plus, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ANN LECKIEOVÁ

**VE SLUŽBÁCH
SPRAVEDLNOSTI**

ANN LECKIEOVÁ

**VE SLUŽBÁCH
SPRAVEDLNOSTI**

Přeložil Petr Kotrle

PLUS

Copyright © 2013 Ann Leckie

Translation © Petr Kotrle, 2016

Cover Illustration © John Harris

ISBN tištěné verze 978-80-259-0508-1

ISBN e-knihy 978-80-259-0519-7 (1. zveřejnění, 2016)

*Mým rodičům, Mary P. a Davidu N. Dietzlerovým,
kteří se této knihy nedožili, ale vždy si byli jisti,
že jednou vznikne.*

Tělo bylo nahé a leželo tváří dolů. Jeho mrtvolně šedá barva kontrastovala s cákanci krve, jimiž byl potřísněn okolní sníh. Bylo patnáct pod nulou a před několika hodinami se přehnala vánice. Bledý východ slunce ozařoval hladké plochy sněhu, které se táhly do dáli, narušované jen několika stopami, jež vedly do nedaleké budovy postavené z ledových kvádrů. Byla to hospoda. Nebo prostě to, co v tomto městečku funkci hospody plnilo.

Bezvhládně natažená paže a linie těla od ramene k bokům byla něčím dráždivě povědomá. Ale tuto osobu jsem sotva mohla znát. Neznala jsem tady nikoho. Byl to mrazivý zapadákov na studené izolované planetě, který byl rádčským představám o civilizaci vzdálen natolik, že to víc ani nešlo. Byla jsem tady, na této planetě, v tomto městečku proto, že mě sem přivedla vlastní naléhavá záležitost. Těla na ulici mě nezajímala.

Občas něco udělám, aniž bych věděla proč. I po tolika letech je to pro mě pořád nové: nevědět, nemít rozkazy, kterými bych se v tu chvíli měla řídit. Proto vám neumím vysvětlit, proč jsem se zastavila a jednou nohou jsem nadzvedla holé rameno, abych se mohla té osobě podívat do tváře.

Byla sice zmrzlá, od krve a samá modřina, ale poznala jsem ji. Jmenovala se Seivarden Vendáj a kdysi dávno byla jednou z mých důstojnic, mladou poručicí, kterou nakonec povýšili a pověřili velením na jiné lodi. Myslela jsem, že je tisíc let po smrti, ale ona byla tady, o tom nemohlo být pochyb. Přikrčila jsem se a nahmatala jsem jí pulz, velice mělký dech.

Ještě žila.

Seivarden Vendáj už nebyla moje starost, nebyla jsem za ni nijak odpovědná. Navíc nikdy nepatřila k mým oblíbeným

důstojnicím. Samozřejmě jsem poslouchala její rozkazy a ona žádné perifery netrápila, nikdy žádnému z mých segmentů neublížila (jak to některé důstojnice dělaly). Neměla jsem důvod mít o ní špatné mínění. Naopak, vystupovala jako vzdělaná, řádně vychovaná osoba z dobré rodiny. Vůči mně samozřejmě ne – já jsem nebyla osoba, patřila jsem k inventáři, byla jsem součást lodě. Ale nikdy jsem se o ni zvlášť nezajímala.

Zvedla jsem se a vešla do hospody. Interiér byl tmavý, bělost ledových stěn už dávno překryla špína a horší věci. Vzduch byl cítit alkoholem a zvratky. Barmanka stála za vysokým pultem. Byla místní – malá, tlustá a bledá, s vykulenýma očima. Na židlích u špinavého stolu se rozvalovali tři hosté. Přestože bylo chladno, měli na sobě jenom kalhoty a prošívané košile – na této polovině Niltu bylo jaro, a tak si užívali teplého počasí. Dělali, že mě nevidí, i když si mě na ulici určitě všimli a věděli, proč jsem šla dovnitř. Bylo pravděpodobné, že přinejmenším jeden z nich s tím má něco společného. Seivarden tam venku neležela dlouho, jinak by byla mrtvá.

„Chtěla bych si pronajmout sáně,“ řekla jsem, „a koupit hypotermickou soupravu.“

Jedna z hostů za mnou se zasmála a posměšným hlasem prohodila: „Tomu říkám tvrdá holčička.“

Otočila jsem se a podívala jsem se na ni, propátrala jsem její obličej. Postavu měla vyšší než většina Nilteřanů, ale tlustá a bledá byla stejně jako všichni. Byla mohutnější, ale já jsem byla vyšší a taky jsem byla o hodně silnější, než jsem vypadala. Neměla tušení, s čím si zahrává. Podle hranatých, labyrintovitých vzorů, jimiž měla prošítou košili, byla nejspíš muž. Nebyla jsem si úplně jistá. Kdybych byla v rádčském prostoru, bylo by to jedno. Rádčové si na pohlaví příliš nezakládají a jejich jazyk – moje mateřština – rod nijak nevyjadřuje. Jazyk, kterým jsme mluvili teď, jej vyjadřoval, a já jsem se mohla dostat do potíží, pokud bych použila nesprávné tvary. Dvakrát nepomáhalo, že stopy,

podle kterých se pohlaví dalo odlišit, se na různých místech lišily, někdy až radikálně, a já jsem v nich málokdy nacházela nějakou logiku.

Rozhodla jsem se neříkat nic. A ona si po několika sekundách najednou našla něco zajímavého na desce stolu. Mohla jsem ji na místě zabít, bez velké námahy. Dokonce se mi ten nápad zamlouval. Ale v tuto chvíli byla mou prioritou Seivarden. Otočila jsem se zpátky k barmance.

Ledabyle se hrbila a řekla, jako by k žádnému vyrušení nedošlo: „Kde si myslíš, že jsi?“

„Myslím, že jsem někde,“ odpověděla jsem, stále na lingvistic-
ky bezpečné půdě, kde vyjádření pohlaví nebylo třeba, „kde mi pronajmou sáně a prodají hypotermickou soupravu. Za kolik?“

„Dvě stě šenů.“ Byla jsem si jistá, že je to přinejmenším dvojnásobek běžné ceny. „Za sáně. Jsou vzadu. Budeš si pro ně muset dojít sama. A další stovku za soupravu.“

„Kompletní,“ řekla jsem. „Nepoužitou.“

Vytáhla jednu zpod pultu. Obal vypadal neporušeně. „Tvoje známost, co je venku, nechala sekeru.“

Možná to byla lež. Možná ne. Suma bude tak či tak holý výmysl. „Kolik?“

„Tři sta padesát.“

Mohla jsem to vymyslet tak, abych se k pohlaví barmanky nemusela vyjadřovat. Nebo jsem mohla hádat. Bylo to v nejhorsím případě padesát na padesát. Nakonec jsem se rozhodla pro mužské. „Jsi velice důvěřivý,“ řekla jsem, „když necháš takovému nuzákovi“ – věděla jsem, že Seivarden je mužského pohlaví, takže to bylo snadné – „udělat tak vysoký dluh.“ Žádná odpověď. „Šest set padesát pokryje všechno?“

„Jo,“ odpověděla barmanka. „Prakticky všechno.“

„Ne, úplně všechno. Dohodneme se teď a tady. A jestli za mnou později někdo přijde a bude chtít víc nebo se mě pokusí okrást, zemře.“

Odpovědí mi bylo ticho. Pak bylo slyšet, jak si za mými zády někdo odplivl. „Rádčská špína.“

„Já nejsem Rádča.“ Což byla pravda. Rádčou může být jedině člověk.

„On je,“ řekla barmanka a nepatrně pokrčila rameny směrem ke dveřím. „Ty sice nemáš přízvuk, ale Rádča je z tebe cítit na sto honů.“

„To jsou ty pomyje, co naléváš svým hostům.“ Štamgasti za mnou spustili pokřik. Sáhla jsem do kapsy, vytáhla hrst mincí a hodila je na pult. „Drobné si nech.“ Obrátila jsem se k odchodu.

„Jenom aby byly pravé.“

„Jenom aby ty tvoje sáně byly vzadu, jak jsi řekl.“ A s tím jsem odešla.

Nejdřív hypotermická souprava. Obrátila jsem Seivarden na záda. Potom jsem roztrhla obal, ušklubla z karty internál a vrazila jí ho do krvavých, napůl zmrzlých úst. Jakmile se indikátor na kartě zbarvil zeleně, rozbalila jsem tenkou příkrývku, přesvědčila jsem se, že je nabitá, zabalila jsem ji do ní a zapnula jsem ji. Pak jsem odešla za hospodu pro sáně.

Nikdo tam na mě nečekal, což bylo dobré znamení. Zatím jsem za sebou nechtěla nechávat těla. Nepřijela jsem sem vyvolávat potíže. Odtáhla jsem sáně před hospodu a Seivarden jsem na ně naložila. Uvažovala jsem, že bych si sundala svrchní plášť a přikryla ji, ale nakonec jsem usoudila, že by to oproti samotné hypotermické dece nebylo zas až takové vylepšení. Nastartovala jsem sáně a odjela.

Pronajala jsem si pokoj na okraji městečka, jednu z tuctu dvoumetrových kostek ze špinavého, šedozeleného prefabrikovaného plastu. Postel tam nebyla žádná a příkrývka za zvláštní příplatek, stejně jako topení. Zaplatila jsem – už tak jsem vyhodila absurdní sumu za to, abych dostala Seivarden ze sněhu.

Co nejlépe jsem ji očistila od krve, zkontrolovala jsem jí tep (pořád tam byl) a teplotu (stoupala). Kdysi bych na to ani

nemusela myslet a znala bych její bazální teplotu spolu s pulzem, obsahem kyslíku v krvi a hladinami hormonů. Stačilo by si to přát a dozvěděla bych se o každém jejím zranění. Teď jsem byla slepá. Bylo jasné, že ji někdo zmlátil – obličej měla opuchlý, po těle modřiny.

Hypotermická souprava obsahovala velice jednoduchou opravku, byla však jen jedna a hodila se nanejvýš pro první pomoc. Seivarden mohla mít vnitřní zranění nebo vážný úraz hlavy, ale já jsem byla schopná dát do pořádku jen řezné rány nebo výrony. S trochou štěstí nebudu muset řešit nic jiného než podchlazení a modřiny. Teď už jsem moc lékařských vědomostí neměla. Byla bych schopná sestavit jen velice základní diagnózu.

Zatlačila jsem jí do krku další internál. Další kontrola – její kůže nebyla chladnější, než se dalo vzhledem k okolnostem čekat, a nezdála se být lepkavá. Její barva se s přihlédnutím k pohmožděninám vracela k normálnější hnědé. Donesla jsem dovnitř nádobu se sněhem, aby se rozpustil, a postavila jsem ji do rohu. Doufala jsem, že do ní nekopne a nepřevrhne ji, jestli se probudí. Potom jsem vyšla ven a zamkla za sebou dveře.

Slunce se na obloze vyhouplo výš, ale nedalo se říct, že by světla přibýlo. Hladký sníh po vánici z uplynulé noci již zbrázdilo více stop a venku se pohybovali jeden nebo dva Nilteřané. Odvezla jsem sáně zpátky k hospodě a zaparkovala je za ní. Nikdo mě neobtěžoval a ani z tmavých dveří se nic neozvalo. Zamířila jsem do středu městečka.

Místní byli venku a věnovali se svým činnostem. Tlusté, bledé děti v kalhotách a prošívaných košilích po sobě kopaly sníh, a když mě uviděly, přestaly a vyvalily na mě velké, udivené oči. Dospělí se tvářili, že neexistuju, ale obraceli za mnou pohledy, když mě míjeli. Vešla jsem do obchodu a přemístila se tak z toho, co se tady tvářilo jako denní světlo, do šera a chladu, který byl sotva o pět stupňů teplejší než venkovní teplota.

Uvnitř postávalo asi deset lidí. Bavili se spolu, ale když jsem

vstoupila já, okamžitě zavládlo mlčení. Uvědomila jsem si, že na tváři nemám žádný výraz, a dala jsem obličejovým svalům za úkol vyjádřit něco příjemného a neosobního.

„Co chcete?“ zavrčela majitelka obchodu.

„Tihle ostatní tady jistě byli přede mnou.“ Doufala jsem, když jsem to říkala, že jde o pohlavně smíšenou skupinu, jak má věta naznačovala. Odpovědí mi bylo pouze ticho. „Chtěla bych čtyři bochníky chleba a silný plátek špeku. K tomu dvě hypotermické soupravy a dvě univerzální opravy, jestli něco takového vedete.“

„Mám desítky, dvacítky a třicítky.“

„Třicítky, prosím.“

Vyrovнала můj nákup na pult. „Tři sta sedmdesát pět.“ Někdo za mnou zakašlal – znovu mě brali na hůl.

Zaplatila jsem a odešla. Děti se pořád shlukovaly na ulici a smály se. Dospělí kolem mě pořád chodili, jako bych tam nebyla. Udělala jsem ještě jednu zastávku – Seivarden bude potřebovat něco na sebe. Pak jsem se vrátila do té kóje.

Seivarden stále ležela v bezvědomí a já jsem ani teď nepozorovala žádné známky šoku. Sníh v nádobě se z větší části rozpustil. Dala jsem do ní půlku jednoho bochníku, tvrdého jak kámen, aby nasákl vodou.

Nejnebezpečnějšími možnostmi byly zranění hlavy a poškození vnitřních orgánů. Otevřela jsem dvě opravy, které jsem právě koupila, nadzvedla jsem příkrývku a jednu jsem položila Seivarden na břicho. Dívala jsem se, jak se roztekla, rozprostřela a pak ztuhla v průhledný krunýř. Druhou jsem jí přitiskla na tu stranu obličeje, která se zdála být nejvíc potlučená. Když ztvrdla i tato, sundala jsem si svrchní plášť, lehla jsem si a usnula.

O maličko víc než po sedmi a půl hodinách se Seivarden pohnula a já jsem se probudila. „Jsi vzhůru?“ zeptala jsem se. Opravka, kterou jsem použila, jí zakrývala jedno oko a polovinu úst, ale modřiny a otoky, které měla po celém obličej, se viditelně zmenšily. Chvilí jsem uvažovala nad vhodným výrazem obličeje

a pak jsem jej nasadila. „Našla jsem tě ve sněhu před hospodou. Vypadalo to, že potřebuješ pomoc.“ Chrčivě se nadechla, ale hlavu ke mně neotočila. „Máš hlad?“ Odpovědi jsem se nedočkala, jen prázdného pohledu. „Praštila ses do hlavy?“

„Ne,“ řekla tiše. Její obličej byl uvolněný a povadlý.

„Máš hlad?“

„Nemám.“

„Kdys jedla naposledy?“

„Nevím.“ Její hlas byl klidný, bez modulace.

Zvedla jsem ji a opatrně ji opřela o šedozelenou stěnu, aby nepřepadla. Nechtěla jsem jí způsobit další zranění. Zůstala sedět, a tak jsem do ní zlehka dostala lžičku kaše z rozmočeného chleba. Musela jsem dávat pozor, abych se přitom vyhnula opravce. „Polkni to,“ řekla jsem a ona poslechla. Tímto způsobem jsem do ní dostala půlku toho, co bylo v misce, a zbytek jsem snědla sama. Pak jsem došla pro další hrnc sněhu.

Seivarden se dívala, jak jsem do hrnce naložila další půlku chleba, ale neřekla nic. Její obličej zůstával flegmatický. „Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se. Odpověď jsem nedostala.

Vytušila jsem, že bere kíf. Většina lidí vám bude tvrdit, že kíf potlačuje emoce, což skutečně dělá, jenže to není jediné, co dělá. Byly doby, kdy bych vám dokázala vysvětlit přesně, co a jak kíf dělá, ale už nejsem, co jsem bývala.

Pokud mi bylo známo, lidé brali kíf proto, aby přestali něco cítit. Nebo prostě věřili, že když jim nebudou překážet emoce, výsledkem bude vrcholná racionalita, dokonalá logika, nefalšované osvícení. Jenže ono to tak nefunguje.

Vytáhnout Seivarden ze sněhu mě stálo čas a peníze, které jsem si nemohla dovolit, a co z toho? Kdybych ji ponechala svému osudu, našla by si cestu k dalším několika dávkám kifu a propracovala by se k podobnému místu, jako byla ta špinavá hospoda, kde by ji doopravdy a definitivně zabili. Jestli o to stála, neměla jsem právo jí v tom bránit. Jenže jestli chtěla zemřít, proč

to neudělala čistým způsobem? Mohla svůj úmysl zaregistrovat a zajít za doktorem, jak by to udělal každý. Nechácala jsem to.

Bylo hodně věcí, které jsem nechápala, a ani devatenáct let, během nichž jsem se vydávala za člověka, mě nenaučilo tolik, jak jsem si myslela.

Devatenáct let, tři měsíce a jeden týden předtím než jsem našla Seivarden ve sněhu, jsem byla vojenská transportní loď na oběžné dráze kolem planety Šis'urna. Vojenské transportéry jsou největší rádčské lodě, šestnáct palub naskládaných jedna na druhou. Velení, administrativa, ošetřovna, hydroponická pěstírna, technická údržba, centrální přístup a paluba pro každou četu, obytný a pracovní prostor mých důstojnic. Věděla jsem o každém jejich nadechnutí, o každém škubnutí každého svalu.

Vojenské transportní lodě se pohybují jen málokdy. Stejně jako po většinu dvou tisíc let své existence jsem postávala v té či oné soustavě a cítila kolem svého trupu třeskatý chlad vzduchoprázdná. Planeta Šis'urna vypadala jako modrobílý skleněný pult. Její orbitální stanice se objevovala a mizela a lodě v nepřetržitém proudu přilétaly a kotvily, nebo se odpojovaly a odlétaly k některé z bran označených bójí či majákem. Z mého stanoviště nebyly hranice různých států a území na Šis'urně vidět, i když na noční straně jasně zářila velkoměsta na povrchu planety a sítě cest mezi nimi tam, kde byly po zabrání obnoveny. Cítila jsem a slyšela – byť ne vždy viděla – také přítomnost ostatních lodí, které mne doprovázely, menších a rychlejších *Mečů* a *Milostí* i v té době nejpočetnějších *Spravedlností*, vojenských transportérů, jako jsem byla já. Nejstarší z nás měly bezmála tři tisíce let. Dlouho jsme se mezi sebou znaly a touto dobou jsme nacházely jen málo toho, co si říct, aby to nezaznělo již mnohokrát předtím. Zkrátka a dobře jsme vlídně mlčely, pokud se nepočítá rutinní komunikace.

Měla jsem tenkrát ještě perifery, a tak jsem mohla být na více místech najednou. Mimo jiné jsem měla službu na detašovaném

stanovišti ve městě Ors na planetě Šis'urna, jemuž velela poručice čtyř Esk, která se jmenovala Awn.

Ors stál napůl na pevnině nasáklé vodou a napůl v močálovitém jezeře. Byl vybudovaný na deskách postavených na základech zapuštěných hluboko do dna močálu. Zelený sliz bujel v kanálech a spojích mezi deskami, v dolní části nosných sloupů, na všem pevném, k čemu se dostala voda, což se v průběhu roku měnilo. Neustálý zápach sirovodíku se rozptýlil jen někdy, když se jezerní polovina města otřásala a chvěla v letních bouřích a na chodnících bylo po kolena vody přiňhané větrem zpoza bariérových ostrovů. Někdy. Obvykle byl zápach po bouřích ještě horší. Vzduch se nakrátko ochladil, ale úleva obyčejně nevydržela déle než několik dní. Jinak bylo stále vlhko a horko.

Z oběžné dráhy jsem Ors neviděla. Byla to spíš vesnice než město, i když kdysi stál v ústí řeky a bylo to hlavní město země, která se rozkládala podél pobřeží. Po řece proudil obchod oběma směry a pobřežními bažinami se plavily čluny s plochým dnem, převážející obyvatele z jednoho města do druhého. V průběhu staletí řeka změnila tok a Ors teď byl napůl v ruinách. To, co kdysi byly kilometry obdélníkových ostrovů v pravidelné soustavě kanálů, bylo teď mnohem menší sídlo, obklopené a proložené rozlámanými, napůl potopenými deskami. V období sucha bylo někdy vidět, jak z kalné zelené vody vystupují střechy a sloupy. Kdysi bylo domovem milionů. Když před pěti lety rádčské ozbrojené síly Šis'urnu obsadily, žilo tady jen 6 318 osob a tento počet se anexí samozřejmě ještě snížil. V Orsu to bylo méně výrazné než na některých jiných místech: sotva jsme se objevili seřazení v ulicích města – já v podobě vyzbrojených, štíty vybavených jednotek Esk spolu s jejich veliteli –, velekněžka božstva Ikkt předstoupila před nejvyšší přítomnou důstojnici – poručici Awn, jak jsem řekla – a nabídla okamžitou kapitulaci. Velekněžka řekla svým stoupencům, co musejí dělat, aby anexi přežili, a většina těchto stoupenců skutečně přežila. Nebylo to tak běžné, jak by

si někdo mohl myslet – vždycky jsme od začátku dávali jasně najevo, že rozdmýchávání problémů při obsazení může přivodit smrt, a jakmile anexe začala, demonstrovali jsme před širokou veřejností, co to znamená, ale stejně se pokaždé našel někdo, kdo nedokázal odolat pokušení vyzkoušet si nás.

Velebněžka měla přesto impozantní vliv. Nevelkost města byla do jisté míry klamná – v období poutí se statisíce lidí valily prostranstvím před chrámem a tábořily na deskách opuštěných ulic.

Pro vyznavače kultu Ikkt to bylo druhé nejposvátnější místo na planetě a velebněžka byla považována za božskou bytost.

Když anexe oficiálně skončila, což často trvalo padesát nebo více let, na místě zpravidla fungovala civilní policie. Tato anexe byla jiná – Šis'urňané, kteří přežili, dostali občanství mnohem dřív, než bylo obvyklé. Nikdo ze správy soustavy úplně nevěřil představě, že by bezpečnost mohli zajišťovat místní civilisté, a vojenská přítomnost byla dosud poměrně silná. Když tedy byla anexe Šis'urny oficiálně dokončena, většina čet Esk ze *Spravedlnosti Toren* odjela zpátky na loď, ale poručice Awn zůstala a já jsem zůstala s ní jako dvacetičlenná jednotka periferů Esk *Jedna Spravedlnosti Toren*.

Velebněžka žila v domě nedaleko chrámu, jedné z mála neporušených budov pocházejících z časů, kdy byl Ors velkoměstem. Měla tři patra a pultovou střechu a byla ze všech stran otevřená, třebaže umožňovala rozdělit prostor příčkami, když chtěli její obyvatelé soukromí, a zvenčí stáhnout žaluzie, když přišla bouře. Velebněžka přijala Awn v části, která měla nějakých pět metrů čtverečních. Světlo nakukovalo dovnitř přes horní okraje tmavých stěn.

„Pro vás služba v Orsu není utrpení?“ zeptala se velebněžka, stará osoba s šedivými vlasy a krátce zastřiženými šedivými vousy. Posadily se s poručicí Awn na polštáře, které byly jako všechno v Orsu navlhlé a linul se z nich pach plísně. Velebněžka měla na sobě dlouhý kus žluté tkaniny omotané kolem pasu. Na ramenou

měla inkoustem vyvedené kresby, z nichž některé se skládaly z křivek, jiné byly hranaté. Měnily se v závislosti na liturgickém významu dne. Jako vyjádření úcty k rádčské etiketě měla rukavice.

„Ovšemže ne,“ odpověděla Awn mile – i když ne úplně pravdivě, napadlo mě. Měla tmavě hnědé oči a nakrátko ostříhané černé vlasy. Její pleť byla natolik tmavá, aby nebyla považována za bledou, ale ne tolik, jak bylo v módě. Mohla to změnit, vlasy i oči, ale nikdy to neudělala. Místo uniformy – dlouhého hnědého pláště s hrstkou odznaků osazených drahokamy, košile, kalhot, holínek a rukavic – měla na sobě stejnou sukni jako velekněžka, tenkou košili a ty nejtenčí rukavice. Přesto se potila. Já jsem stála u vstupu, mlčky a zpříma, a dívala jsem se, jak nižší kněžka klade mezi poručici Awn a velekněžku poháry a misky.

Stála jsem také nějakých čtyřicet metrů odtud, ve vlastním chrámu – atypicky uzavřeném prostoru, který byl 43,5 metru vysoký, 65,7 metru dlouhý a 29,9 metru široký. Na jednom konci byly dveře, které sahaly skoro až po střechu. Na druhém se nad osoby na podlaze tyčilo zpodobnění skály někde v horách Šis'urny, vyvedené do nejmenších detailů. U její paty bylo pódium a široké schody sbíhající k podlaze ze šedo zeleného kamene. Světlo se linulo dovnitř desítkami zelených světlíků a rozlévalo se po stěnách, na nichž byly malby zobrazující výjevy ze života svatých kultu Ikkt. Chrám se nepodobal žádné jiné stavbě v Orsu. Architektonický styl byl stejně jako vlastní kult Ikkt importován z nějakého jiného místa na Šis'urně. V období pouti bude tento prostor napěchován věřícími. Svatých míst bylo víc, ale když se někdo z Orsu zmínil o „pouti“, myslel tím každoroční pouť sem. Ta však měla být až za několik týdnů. Nyní se vzduchem v chrámu nesl slabý šešest z jednoho rohu, kde se šeptem modlilo asi tucet věřících.

Velekněžka se zasmála. „Jste diplomatka, poručice Awn.“ „Jsem vojačka, Božská služebnice,“ odvětila poručice Awn. Hovořily rádčsky a ona mluvila pomalu a přesně, dávala si pozor na přízvuk. „Nepovažuji svou službu za utrpení.“

Velekněžka neodpověděla úsměvem. V krátkém tichu, které následovalo, položila nižší kněžka misku se zobáčkem obsahující to, čemu Šis'urňané říkají čaj, hustou tekutinu, vlažnou a sladkou, která nemá s pravým čajem téměř nic společného.

Stála jsem také přede dveřmi chrámu na prostranství ušpi-něném sinicemi a pozorovala jsem kolemjdoucí. Většina měla na sobě stejnou barevnou sukni jako velekněžka, ale jen velmi malé děti a ti velice zbožní byli nějak výrazněji zdobení a jen několik jich mělo rukavice. Někteří z kolemjdoucích byli přesídlenci, Rádčové, kteří tady v Orsu získali práci nebo dostali majetek po anexi. Většina z nich si zvykla nosit tu jednoduchou sukni, k níž přidali lehkou, volnou košili, jak to udělala Awn. Všichni měli šperky, s nimiž by se bylo ochotno rozloučit jen málo Rádčů – dary od přátel či milovaných osob, památky na zemřelé, odznaky rodinných nebo klientských vztahů.

Na severu, za obdélníkovou vodní plochou, které se podle čtvrti, jež tam kdysi byla, říkalo Předchrámí, se Ors maličko zvedal. V těch místech město stálo na tom, co byla v období sucha skutečná země. Byla to oblast, které se ze zdvořilosti stále říkalo horní město. Hlídkovala jsem i tam. Když jsem chodila kolem vody, viděla jsem se, jak stojím na náměstí.

Bažinatým jezerem a kanály mezi seskupeními desek se pomalu plavily lodě poháněné bidly. Voda byla potažená vrstvou chaluh, tu a tam se ježila vrcholky vodních trav. Za městem, východním a západním směrem, vyznačovaly bóje zakázané vodní plochy; v takto omezeném prostoru se nad vodním morem, který tam plul a splétal se v husté, silné koberce, mihotala měňavá křídla vláhomilek. Kolem pluly větší čluny a mohutná rypadla, nyní ztichlá a nehybná, která před anexí bagrovala páchnoucí bláto, jež leželo pod hladinou.

Výhled na jih byl podobný. Jediným rozdílem byl nepatrný náznak skutečného moře na obzoru, za podmáčenou kosou, která bažinu ohraničovala. To všechno jsem viděla z různých

míst kolem chrámu, kde jsem stála, a z ulic města jako takového, jimiž jsem chodila. Bylo sedmadvacet stupňů Celsia a jako vždycky dusno.

To byla téměř polovina z mých dvaceti těl. Zbytek spal nebo pracoval v domě poručice Awn – dvoupatrovém a prostorném, kde kdysi žila početná rodina a sídlila půjčovna člunů. Jedna strana byla obrácená k širokému, bahnitému zelenému kanálu a druhá do největší místní ulice.

Tři segmenty v domě byly vzhůru, věnovaly se administrativním úkolům (seděla jsem na předložce na nízkém stupínku uprostřed přízemí domu a poslouchala, jak si nějaká Orsanka stěžuje na rozdělení rybářských práv) a držely hlídku. „S tím byste měla jít za okresní smírčí soudkyní, občanko,“ řekla jsem Orsance v místním nářečí. Jelikož jsem tady znala všechny, věděla jsem, že je to žena a babička, což bylo obojí třeba zohlednit, pokud jsem s ní chtěla hovořit nejenom gramaticky správně, ale i zdvořile.

„Okresní smírčí soudkyni neznám,“ zaprotestovala rozhořčeně. Úřad okresního smírčího soudce byl ve velkém, lidnatém městě kus proti proudu řeky, nedaleko Kould Vesu. Dost daleko proti proudu, aby vzduch byl často chladný a studený a všechno neustále nepáchlo plísní. „Co ví okresní smírčí soudkyně o Orsu? Klidně je možné, že okresní smírčí soudkyně ani neexistuje!“ A začala mi vysvětlovat dlouhou tradici spojení svého rodu s oblastí označenou bójí, která byla nepřístupná a na další tři roky pro rybaření rozhodně uzavřená.

A jako vždycky jsem si hluboko v mysli neustále uvědomovala, že jsem nahoře na oběžné dráze.

„Ale no tak, poručice,“ promluvila velekněžka. „Ors mají v lásce jenom ti nešťastní z nás, kteří se tady narodili. Většina Šis'urnanů, které znám, o Rádčích ani nemluvě, dává přednost velkému městu, kde je suchá zem a opravdové roční doby, nejenom deštivá a nedeštivá.“

Potící se poručice Awn přijala šálek takzvaného čaje a napila se, aniž se ušklíbla – což bylo něco, co vyžadovalo praxi a odhodlání. „Nadřícení chtějí, abych se vrátila.“

Na relativně suchém severním okraji města mě zahlédly dvě vojačky v hnědých uniformách, které projížděly kolem v otevřeném člunu, a zvedly ruce na pozdrav. Krátce jsem je pozdravila stejným způsobem. „Esk Jedna!“ zavolala jedna z nich. Byly to obyčejné vojačky z jednotky Issa Sedm *Spravedlnosti Ente* pod velením poručice Skájat. Hlídkovaly na území mezi Orsem a jihozápadním okrajem Kould Vesu, města, které vyrostlo u nového ústí řeky. Příslušníci Issa Sedm *Spravedlnosti Ente* byli lidé a věděli, že já nejsem. Vždycky ke mně přistupovali s lehce obezřetným přátelstvím.

„Byla bych raději, kdybyste zůstaly,“ řekla velekněžka. I když poručice Awn to už věděla. Nebýt opakovaných žádostí Božské služebnice, abychom zůstaly, byly bychom zpátky na *Spravedlnosti Toren* už dva roky.

„Musíte pochopit,“ promluvila poručice Awn, „že chtějí nahradit Esk Jedna lidskou jednotkou. Periferové mohou zůstat v umělém spánku neomezeně dlouho. Lidé...“ Odložila čaj a vzala si plochý, žlutohnědý zákusek. „Lidé mají rodiny, které chtějí znovu vidět, mají své životy. Nemůžou zůstat zmrazení stovky let, jak to někdy dělají periferové. Nemá smysl mít venku na práci perifery, když by ji mohly zastat lidské vojačky.“ Přestože poručice Awn tady byla pět let a setkávala se s velekněžkou běžně, poprvé došlo k tomu, že se toto téma otevřelo tak přímo. Poručice Awn se zamračila a já jsem ze změn jejího dýchání a hladin hormonů zjistila, že přemýšlí o něčem desivém. „S Issa Sedm *Spravedlnosti Ente* jste problémy neměli, ne?“

„Ne,“ řekla velekněžka. Podívala se na poručici Awn s ironickým úšklebkem. „Vás znám. Znáám Esk Jedna. Ty, které mi pošlou – znát nebudu. A moji farníci také ne.“

„Anexe přinášejí nehezké věci,“ řekla poručice Awn. Velekněžka sebou při slově *anexe* trochu šklubla. Zdálo se mi, že poručice Awn si toho všimla, přesto pokračovala: „Kvůli tomu tady Issa Sedm nebyly. Roty Issa *Spravedlnosti Ente* v té době nedělaly nic, co by nedělaly také Esk Jedna.“

„Není to tak, poručice.“ Velekněžka odložila svůj šálek. Připadala mi rozrušená, ale neměla jsem přístup k jejím vnitřním datům, a tak jsem si nemohla být jistá. „Jednotka Issa *Spravedlnosti Ente* dělala mnohé věci, které Esk Jedna nedělaly. Je pravda, že Esk Jedna zabily stejné množství osob jako vojačky Issa *Spravedlnosti Ente*. Pravděpodobně víc.“ Podívala se na mě. Pořád jsem mlčky stála u vstupu do ohrazeného prostoru. „Nechci nikoho urazit, ale myslím, že to bylo víc.“

„Já se neurazím, Božská služebnice,“ odpověděla jsem. Velekněžka se mnou často mluvila způsobem, jako bych byla osoba. „A máte pravdu.“

„Božská služebnice,“ promluvila poručice Awn se zřetelnou obavou v hlase. Jestli se vojačky Issa Sedm *Spravedlnosti Ente* – nebo kdokoli jiný – dopustily nějakého týrání obyvatel...“

„Ne, to ne!“ zaprotestovala velekněžka s trpkostí v hlase. „Rádčové si dávají na zacházení s občany velký pozor...“

Tvář poručice Awn se rozhořela. Jasně jsem viděla, jak je zoufalá a rozhněvaná. Nedokázala jsem jí číst myšlenky, ale registrovala jsem každý zášklub každého jejího svalu, takže pro mne její emoce byly průhledné jako sklo.

„Promiňte,“ řekla velekněžka, přestože výraz poručice Awn se nezměnil a její pleť byla tak tmavá, že na ní zčervenání způsobené hněvem nebylo vidět. „Od doby co nám Rádčové udělili občanství...“ Zarazila se, jako by svá slova potřebovala znovu zvážít. „Od doby co přišly, mi vojačky Issa Sedm nedaly žádný důvod ke stížnostem. Ale viděla jsem, co vaše lidské vojačky dělaly při tom, čemu říkáte *anexe*. Občanství vámi propůjčené se dá stejně snadno také odebrat, a...“

„My bychom nikdy...“ zaprotestovala poručice Awn.

Velekněžka ji umlčela zvednutím paže. „Vím, co dělají Issa Sedm, nebo přinejmenším takoví jako oni, s těmi, u nichž zjistí, že stojí na špatné straně dělicí čáry. Před pěti lety to byli neobčané. Kdo ví, kdo to bude příště? Že by ne dost občané?“ Mávla rukou v rezignovaném gestu. „Co na tom. Takové hranice se vytvářejí velice snadno.“

„Nemohu vám mít za zlé, že tak uvažujete,“ řekla poručice Awn. „Bylo to obtížné období.“

„A já se nedokážu ubránit pocitu, že vy jste nevysvětlitelně, nečekaně naivní,“ prohlásila velekněžka. „Když dáte rozkaz, Esk Jedna mě zastřeší. Bez zaváhání. Ale Esk Jedna by mě nikdy neztloukla, neponížila nebo neznásilnila jen proto, aby dokázala, jakou má nade mnou moc, nebo aby si dopřála zvrácené pobavení.“ Podívala se na mě. „Mám pravdu?“

„Ano,“ odpověděla jsem.

„Vojačky Issa *Spravedlnosti Ente* toto všechno dělaly. Je pravda, že ne mně a ne mnoha v Orsu jako takovém. Nicméně to dělaly. Bylo by to jiné, kdyby tu místo vás byly Issa Sedm?“

Poručice Awn seděla a smutně hleděla na svůj nevábný čaj. Odpovědět nedokázala.

„Je to zvláštní. Když člověk slyší historiky o periferech, připadá mu to jako to nejstrašnější, nejodpornější, co kdy Rádčové udělali. Garsedd – jistě, Garsedd, ale to bylo před tisíci lety. Toto – vtrhnout někam a zmocnit se, co já vím, poloviny dospělého obyvatelstva? A udělat z něj chodící mrtvolky, otrocky sloužící UI vašich lodí. Poštvat je proti vlastním lidem. Kdybyste se mě zeptala předtím, než jste nás... *anektovali*, řekla bych, že takový osud je horší než smrt.“ Otočila se ke mně. „Je to tak?“

„Žádné z mých těl není mrtvé, Božská služebnice,“ odpověděla jsem. „A váš odhad toho, jak velké procento anektovaného obyvatelstva bylo v typickém případě přetvořeno na perifery, je přehnaný.“

„Dřív jste mě děsily,“ řekla mi velekněžka. „Strach šel z pouhého pomýšlení mít vás nablízku, vaše mrtvé tváře, hlasy bez jakéhokoli výrazu. Ale dnes mi nahání větší strach představa jednotky živých lidí, kteří slouží dobrovolně. Protože si myslím, že bych k nim nedokázala mít důvěru.“

Poručice Awn stáhla rty. „Božská služebnice,“ řekla, „já sloužím dobrovolně. Nehledám si pro to žádné výmluvy.“

„A já přesto věřím, že jste dobrý člověk, poručice Awn.“ Zvedla svůj šálek čaje a napila se z něj, jako by právě neřekla to, co řekla.

Poručici Awn se sevřelo hrdlo a rty. Zamyslela se nad něčím, co chtěla říct, ale nebyla si jistá, jestli to má udělat. „Určitě jste slyšela o Ime,“ řekla, když se nakonec rozhodla. Ale i tak byla pořád napjatá a ostražitá.

Zdalo se, že u velekněžky to vyvolalo smutné, hořké pobavení. „Zprávy z Ime mají podněcovat důvěru v rádčskou správu?“

Stalo se toto: stanice Ime a menší stanice a měsíce v soustavě byly nejdále, jak jen mohly být od provinčního paláce, a přitom ještě zůstávat v rádčském prostoru. Guvernérka Ime tuto vzdálenost roky využívala – zpronevěřovala, brala úplatky a výpalné, prodávala zakázky. Tisíce občanů byly nespravedlivě popraveny anebo (což bylo v podstatě totéž) donuceny sloužit jako těla periferů, přestože výroba periferů již byla nelegální. Netrvalo dlouho a guvernérka měla pod kontrolou veškeré komunikace a cestovní povolení. Za normálních okolností by staniční UI takovou činnost nahlásila úřadům, jenže stanice Ime z nějakého důvodu nemohla a korupce se rozrůstala a nekontrolovaně bujela.

Tak to pokračovalo do doby, kdy do soustavy přilétla loď, vynořila se z brány pouhých několik set kilometrů od hlídkové lodi *Milost Sarrse*. Cizí loď nereagovala na požadavky, aby se identifikovala. Když na ni posádka *Milosti Sarrse* zaútočila a vnikla na palubu, našla desítky lidí, ale také mimozemské Rrrrry. Kapitánka *Milosti Sarrse* nařídila vojačkám, aby vzaly do

zajetí lidí, kteří se zdají být využitelní jako periferní, a ostatní spolu s mimozemšťany zabily. Následně měla být loď předána guvernérce soustavy.

Milost Sarrse nebyla jedinou válečnou lodí v soustavě, která měla lidskou posádku. Až do té doby byly tamní lidské vojačky drženy pod kontrolou programem úplatků a pochlebování, a pokud to nevedlo k úspěchu, vyhrůžkami, a dokonce popravami. Všechno to fungovalo velice dobře až do chvíle, kdy vojačka První Amát Jedna *Milosti Sarrse* došla k závěru, že není ochotna ty lidi nebo Rrrrry zabít. A přesvědčila zbytek své jednotky, aby se k ní přidal.

To vše se odehrálo před pěti lety. Důsledky se projevovaly dosud.

Poručice Awn na podušce poposedla. „K odhalení celé záležitosti došlo díky tomu, že jedna lidská vojačka odmítla splnit rozkaz. A postavila se do čela vzpoury. Nebýt jí... periferní něco takového neudělají. Nemohou.“

„K odhalení celé té záležitosti došlo proto,“ odpověděla velekněžka, „že na lodi, na jejíž palubu ta lidská vojačka spolu se svou jednotkou pronikla, byli mimozemšťané. Pokud jde o zabíjení lidí, Rádčové prakticky nemají výčitky, obzvlášť když jsou to neobčané, ale dáváte si veliký pozor, abyste nerozpoutali válku s mimozemšťany.“

Jen proto, že války s mimozemšťany by se mohly dostat do konfliktu s podmínkami dohody uzavřené s mimozemskými Presgery. Porušení této dohody by mělo velice vážné následky. Ale i tak se našlo mnoho vysoce postavených Rádčů, kteří s tím nesouhlasili. Viděla jsem na poručici Awn, že se o to chce přít. Ale místo toho řekla: „Guvernérka Ime v té věci nebyla opatrná. A nebýt této jediné osoby, rozpoutala by válku.“

„Už tu osobu popravili?“ zeptala se kousavě velekněžka. Byl to osud, jaký čekal každou vojačku, která odmítla splnit rozkaz, natož aby se vzbouřila.

Poručice Awn měla stažené hrdlo a dýchala čím dál povrchověji. „Podle posledních zpráv, které mám,“ řekla, „Rrrrrrové souhlasili, že ji vydají rádčským úřadům.“ Polkla. „Nevím, co se stane.“ Samozřejmě se to s největší pravděpodobností už stalo, ať to bylo cokoli. Z takové dálky, v jaké byla Ime, mohlo trvat rok i více, než zprávy na Šis'urnu dorazí.

Velekněžka si dala s odpovědí na čas. Nalila si další čaj a lžičkou nabrala do malé misky rybí pastu. „Znamená pro vás můj trvalý požadavek, abyste zůstala, nějakou nepříjemnost?“

„Ne,“ odvětila Awn. „Ostatní poručice roty Esk dokonce trochu závidí. Na *Spravedlnosti Toren* se hned tak nějaké akce nedočkají.“ Zvedla svůj šálek čaje, navenek klidná, ale uvnitř rozzlobená. Znepokojená. To, že začala hovořit o zprávách z Ime, její neklid umocnilo. „Akce znamená možnost vyniknout a potenciální povýšení.“ A tato anexe byla poslední. Poslední šance, aby mohla důstojnice obohatit svůj rod kontakty s novými občany nebo dokonce otevřeným přivlastněním majetku.

„O důvod víc, proč budu raději, když tu budu mít vás,“ řekla velekněžka.

Doprovodila jsem poručici Awn domů. A zároveň jsem hlídala uvnitř chrámu a dohlížela na lidi, kteří jako vždycky chodili křížem krážem přes náměstí. Vyhýbala jsem se přítomným dětem, které hrály uprostřed náměstí kau, kopaly si s míčem, pokřikovaly a smály se. Na okraji Předchrámového jezera mrzutě a netečně seděla dospívající dívka z horního města a dívala se, jak tucet malých dětí skáče z jednoho kamene na druhý a zpívá:

*Jedna, dvě, říkala mi teta
tři, čtyři, pozor na vojáka mrtvoláka,
pět, šest, střelí tě do oka,
sedm, osm, a bude po tobě,
devět, deset, rozlámej to a slož znovu.*

Jak jsem šla ulicemi, lidé mě zdravili a já jsem na oplátku zdravila je. Poručice Awn byla napjatá, rozzlobená a lidem, kteří ji na ulici zdravili, když je mýjela, jen nepřítomně kývala na pozdrav.

Osoba se stížností na práva rybolovu nespokojeně odkráčela. Jakmile odešla, zástěnu obešly dvě děti a sedly si s překříženými nohama na podušku, kterou uvolnila. Obě byly v pase ovinuté dlouhými kusy látky, čisté, ale vybledlé, rukavice však neměly. Staršímu mohlo být kolem devíti, mladšímu nebylo podle symbolů vyvedených inkoustem na hrudi a na ramenou víc než šest. Podívalo se na mě a zamračilo se.

Oslovovat správným způsobem děti bylo v orštině jednodušší než oslovovat dospělé. Používal se k tomu jednoduchý, neutrální tvar. „Ahoj občané,“ řekla jsem v místním dialektu. Obě jsem je znala – bydlely na jižním okraji Orsu a já jsem s nimi poměrně často hovořila, ale ještě nikdy nepřišly do domu. „Jak vám mohu pomoci?“

„Ty nejsi Esk Jedna,“ prohlásilo menší dítě a starší se ho neúspěšně pokusilo umlčet.

„Jsem,“ řekla jsem a ukázala jsem na insignie na blůze své uniformy. „Vidíte? Ale toto je můj segment číslo Čtrnáct.“

„Já jsem ti to *říkala*,“ promluvil starší dítě.

Mladší se nad tím krátce zamyslelo a pak řeklo: „Znám takovou písničku.“ Mlčky jsem čekala. Dítě se zhluboka nadechlo, jako by chtělo začít, a pak se s nechápavým výrazem zarazilo: „Chceš si ji poslechnout?“ zeptalo se. Nejspíš stále pochybovalo o mé identitě.

„Ano, občane,“ řekla jsem. Poprvé jsem zpívala – myslím já jako Esk Jedna –, abych pobavila jednu ze svých poručic, když byla *Spravedlnost Toren* ve službě pouhých sto let. Měla ráda hudbu a jako součást povolené váhy zavazadel si s sebou přivezla hudební nástroj. U ostatních důstojnic nedokázala vzbudit zájem o svou zálibu, a tak mě naučila party k písním, které hrála. Abych jí udělala radost, uložila jsem si je do paměti a začala jsem hledat

další. Než se stala kapitánkou vlastní lodě, nashromáždila jsem rozsáhlou knihovnu vokální hudby – nástroj by mi nesvěřil nikdo, ale zpívat jsem si mohla kdykoli – a dala jsem vzniknout fámě, občas doprovázené shovívavými úsměvy, že *Spravedlnost Toren* se zajímá o zpěv. Což nebyla pravda. Tolerovala jsem ten zvyk – já jako *Spravedlnost Toren* –, protože byl neškodný, a protože se mohlo stát, že jej některé z mých kapitánek ocení. Jinak bych tomu učinila přítrž.

Kdyby mne tyto děti zastavily na ulici, neváhaly by, ale tady v domě, kde seděly, jako by se měly účastnit nějakého jednání, to bylo jiné. A něco mi říkalo, že jde o průzkumnou výpravu, která nakonec povede k tomu, že nejmladší z dětí požádá o možnost sloužit v improvizovaném domácím chrámu – o prestiž spojenou se jmenováním nosičkou květin Amát tady, v baště Ikkt, určitě nešlo, ale obvyklý závěrečný dar v podobě ovoce a oblečení měl něco do sebe. A nejlepší kamarádka tohoto dítěte v současné době nosičkou květin byla, což atraktivitu této možnosti nepochybně zvyšovalo.

Žádný Orsan by o něco takového nepožádal hned nebo přímo, a tak bylo pravděpodobné, že dítě zvolilo tuto okliku, kterou se z nahodilého setkání vyvinulo něco oficiálnějšího a děsivějšího. Sáhla jsem do kapsy, vytáhla hrst sladkostí a položila je na podlahu mezi nás.

Menší dívka udělala souhlasné gesto, jako by se tím rozptýlily veškeré její pochybnosti, nadechla se a spustila:

*Mé srdce je ryba
ukrytá ve vodní trávě
v zeleni, v zeleni.*

Melodie byla zvláštní směsicí rádčské písně, kterou občas hráli v rádiu, a orské, s níž jsem se již setkala. Slova jsem neznala. Dívka zazpívala čistým hlasem čtyři sloky a zřejmě chtěla začít

pátou, ale náhle se zarazila, když se z druhé strany dělicí příčky ozvaly kroky poručice Awn.

Menší dívka se předklonila a popadla svou odměnu. Obě děti se v polosedu uklonily, vstaly a vyběhly vstupem do otevřenější části domu, kolem poručice Awn a mého já, které poručici Awn doprovázelo.

„Děkuji vám, občané,“ řekla poručice Awn za jejich vzdalujícími se zády. Dívky sebou škubly a pak se jim jediným pohybem podařilo lehce se jí uklonit a zároveň dál běžet ven na ulici.

„Něco nového?“ zeptala se poručice Awn, i když se sama o hudbu příliš nezajímala, aspoň ne víc, než většina lidí.

„Svým způsobem,“ odpověděla jsem. Uviděla jsem, jak obě děti o kus dál na ulici zahruly za roh další budovy. Zpomalily svůj běh, až se udýchaně zastavily. Menší holčička rozevřela dlaň a ukázala té starší hrst plnou sladkostí. Přestože měla ruku drobnou a jejich útěk byl kvapný, zdálo se, že žádnou neupustila. Starší dívka si jednu vzala a dala si ji do úst.

Před pěti lety, než se začalo s opravami infrastruktury planety a zásobování bylo nepravidelné, bych nabídla něco výživnějšího. Teď měl každý občan garantováno, že bude mít jídla dostatek, ale přiděly nebyly nijak rozmařilé a často nevypadaly příliš vábně.

Uvnitř chrámu nebylo nic než ticho zalité zeleným světlem. Nižší kněžky přecházely sem a tam, ale velekněžka se zpoza zástěn chrámové rezidence nevyonořila. Poručice Awn se odebrala do patra svého domu a zamyšleně se posadila na orskou podušku. Od ulice ji oddělovala zástěna, a tak ze sebe strhla košili. Odmítla (pravý) čaj, který jsem jí přinesla. Dodávala jsem jí nepřetržitý tok informací – všechno v normě, všechno rutinní –, stejně jako *Spravedlnosti Toren*. „Měla s tím jít za okresní smírčí soudkyní,“ řekla poručice Awn trochu rozmrzele na adresu občanky se sporem o rybolov. Oči měla zavřené, zorným polem jí běžela odpolední hlášení. „Do naší pravomoci to nespadá.“ Neodpověděla jsem jí. Žádnou odpověď nežádala

ani nečekala. Letmým šklubnutím prstů schválila hlášení, které jsem pro okresní smírčí soudkyni sestavila, a otevřela si poslední zprávu od své mladší sestry. Poručice Awn posílala díl ze své mzdy domů rodičům, kteří za něj svému mladšímu dítěti platili hodiny poezie. Poezie byla oceňovaná a civilizovaná dovednost. Nedovedla jsem posoudit, jestli má sestra poručice Awn nějaký zvláštní talent, ale to nedovedli mnozí, dokonce ani ze vznešenějších rodin. Svou prací a svými dopisy však dělala poručici Awn radost a zmírňovala tíhu jejího momentálního trápení.

Děti na náměstí se rozeběhly se smíchem do svých domovů. Dospívající dívka si ztěžka povzdechla, jak to dospívající dělají, hodila do vody kamínek a sledovala rozbíhající se vlnky.

Jednotky periferů, které se probouzely pouze při anexích, na sobě obvykle neměly nic než silový štít generovaný implantátem v každém jednotlivém těle, řady stejných vojaček, které vypadaly jako odlité ze rtuti. Ale já jsem byla mimo nákladní prostory pořád a nosila jsem stejnou uniformu jako lidské vojačky, když teď bylo po boji. Má těla se potila pod blůzami uniformy. Z nudy jsem otevřela tři svá ústa, všechna v těsné blízkosti na chrámovém náměstí, a třemi hlasy jsem zazpívala: „Mé srdce je ryba, ukrytá ve vodní trávě...“ Jeden kolemjdoucí se na mě překvapeně podíval, ale všichni ostatní mě ignorovali – byli už na mě zvyklí.

Další den ráno opravy odpadly a modřiny na tváři Seivarden vybledly. Vypadala celkem spokojeně, ale jako by byla ještě pořád sjetá, takže to nebylo žádné velké překvapení.

Rozbalila jsem hromádku oblečení, kterou jsem jí přinesla – termoprádlo, prošívanou košili a kalhoty, vestu, plášť s kapucí a rukavice – a jednotlivé kousky jsem rozložila vedle sebe. Pak jsem ji vzala za bradu a otočila jsem jí hlavu ke mně. „Slyšíš mě?“

„Slyším.“ Její tmavé oči mi hleděly přes levé rameno někam do dálky.

„Vstaň.“ Zatahala jsem ji za ruku. Lenivě zamžourala, a dokonce se zvládla posadit, než z ní ten stimul vyprchal. Ale podařilo se mi ji po částech obléknout. Pak jsem sbalila těch pár věcí, které ještě byly venku, nasadila jsem si na ramena batoh, vzala jsem Seivarden za ruku a odešla jsem s ní.

Na okraji města byla půjčovna vznášedel. Majitelka mi podle očekávání nechtěla nic půjčit, dokud nesložím dvojnásobek inzerované zálohy. Řekla jsem jí, že chci letět na severozápad, navštívit tábor honáků – vyložená lež, což pravděpodobně poznala. „Nejste zdejší,“ řekla. „Nevíte, jak to mimo města vypadá. Každou chvíli nějaký cizinec odletí do tábora honáků a ztratí se. Občas se nám je podaří najít, občas ne.“ Neřekla jsem jí na to nic. „Vznášedlo mi ztratíte a co pak bude se mnou? Budu s hladovými dětmi venku ve sněhu.“ Seivarden vedle mě hleděla nepřítomně někam do dáli.

Musela jsem jí peníze vysázet. Měla jsem silné podezření, že je už nikdy neuvidím. Pak si majitelka řekla ještě o příplatek, protože jsem nemohla předložit místní pilotní licenci – věc,

která se nevyžadovala, jak jsem si zjistila. Pokud by vyžadována byla, vyrobila bych si před přiletem falešnou.

Nakonec mi ale vznášedlo vydala. Zkontrolovala jsem motor, který se zdál být čistý a v dobrém stavu, a ujistila jsem se, že mám dost paliva. Když jsem byla spokojená, naložila jsem dovnitř svůj batoh, usadila jsem Seivarden a pak jsem si vlezla na místo pilota.

Bylo dva dny po vánici a sněžný mech začínal znovu vylézat: světle zelené plochy, tu a tam protkané tmavšími žilkami. Po dalších dvou hodinách jsme přelétly linii kopců a zelená dramaticky ztmavla. Byla teď lemovaná a prostoupená tuctem odstínů, jako malachit. Na některých místech byl mech ušpiněný a udupaný zvířaty, jež se na něm pásla, stády dlouhosrstého bovu, která se s postupujícím jarem přesouvala na jih. A podél těchto stezek, tu a tam na okrajích, leželi v pečlivě vyhloubených brlozích sněžní dábli a čekali, až nějaký kus špatně došlápně, aby ho mohli stáhnout dolů. Neviděla jsem po nich ani stopu, ale ani honáci, kteří se stády žili, nedovedli vždy poznat, kdy je nějaký nablízku.

Byl to pohodlný let. Seivarden seděla, nebo spíš napůl ležela, vedle mě a mlčela. Jak bylo možné, že je naživu? A jak se ocitla tady, právě teď? Bylo to víc než nepravděpodobné. Ale nepravděpodobné věci se stávaly. Téměř o tisíc let dřív, než se poručice Awn narodila, byla Seivarden kapitánkou vlastní lodě, *Meče Nathtas*, a přišla o ni. Většinu lidské posádky včetně Seivarden se podařilo nasednout do záchranných modulů, ale ten její nebyl nikdy nalezen, pokud mi bylo známo. Přesto byla tady. Někdo ji musel poměrně nedávno najít. Měla štěstí, že žije.

Když Seivarden o svou loď přišla, byla jsem šest miliard kilometrů daleko. Hlídkovala jsem ve městě ze skla a leštěného červeného kamene, kde nebylo slyšet nic než zvuk mých kroků, hovor mých poručic a občas mne, když jsem na náměstích

pětiúhelníkového tvaru zkoušela svými hlasy ozvěnu. Ze zdí okolních domů s pětistrannými dvorky splývaly záplavy červených, žlutých a modrých květů. Květy vadly; kromě mě a mých důstojnic se nikdo neodvažoval vyjít do ulic. Všichni věděli, jaký osud by s největší pravděpodobností potkal toho, kdo by byl zatčen. Raději se tísnili uvnitř svých domů, čekali, co přijde, a šhubali sebou nebo se chvěli, když zaslechli smích nějaké poručice nebo můj zpěv.

Já a moje poručice jsme se setkávaly jen se sporadickými problémy. Garsedané kladli pouze symbolický odpor. Vojenské transportéry se vyprázdnily, *Meče* a *Milosti* v soustavě držely v podstatě hlídkovou službu. Celkem pětadvacet zástupců pěti zón každého z pěti regionů, kteří hovořili za různé měsíce, planety a stanice garsedské soustavy, se jménem svých voličů vzdalo a odděleně cestovalo na *Meč Amát*, aby se setkali s Anánder Mianáj, Vládcem Rádče, a vyprosili svým lidem život. Proto to vystrašené, tiché město.

V úzkém parku ve tvaru kosočtverce, u památníku z černé žuly, na němž bylo vypsáno Pět dobrých skutků a jméno garsedského protektora, který je chtěl místním obyvatelům vštípit, potkala jedna z mých poručic druhou a postěžovala si, že je zklamaná, jak byla tato anexe nudná. O tři sekundy později jsem dostala zprávu od *Meče Nathtas*, loď kapitánky Seivarden.

Tři garsedští zástupci, které převážela, zabili dvě její poručice a dvanáct periferních segmentů *Meče Nathtas*. Poškodili loď – přeřezali vedení, narušili trup. Zprávu doprovázel vizuální záznam od *Meče Nathtas* – zbraň, již periferní segment nesporně viděl, ale podle ostatních senzorů *Meče Nathtas* jednoduše neexistovala. Garsedský zástupce, naprosto neočekávaně obklopený blyštivě stříbrným rádčským štítem, který mohly vidět jen oči perifera, ze zbraně vystřelil. Kulka pronikla štítem perifera, segment zabila, a bez jeho očí zbraň i štít opět vmžiku přestaly existovat.

Všichni zástupci byli před nástupem do lodi prohledáni a *Meč Nathtas* měl být schopen zaregistrovat jakoukoli zbraň nebo zařízení či implantát generující štít. Rádčská výzbroj se sice v oblastech obklopujících Rádč jako takový běžně používala, ale tyto oblasti byly pohlcneny již před tisícovkou let. Garsedané ji nepoužívali a neuměli ji ani vyrábět, natožpak používat. A i kdyby to uměli, ta zbraň a její kulka byly něco zholo nemožného.

Tři osoby vybavené takovou zbraní a štítem mohly napáchat na lodi jako *Meč Nathtas* obrovské škody. Obzvlášť pokud by se některému Garsedanovi podařilo proniknout do strojovny a pokud by taková zbraň dokázala narušit tepelný štít motoru. Teploty v motorech rádčských lodí dosahovaly hvězdných hodnot a nefunkční tepelný štít znamenal okamžité vypaření. Celá loď by se rozplynula v krátkém, jasném záblesku.

Ale nemohla jsem nic dělat, nikdo nemohl nic dělat. Zpráva byla skoro čtyři hodiny stará, signál z minulosti, pouhý duch. Celá záležitost byla rozhodnuta dřív, než ke mně doputovala.

Rozezněl se ostrý tón a na panelu přede mnou, vedle indikátoru paliva, se rozsvítila modrá kontrolka. Okamžik předtím indikátor ukazoval prakticky plnou nádrž. Teď signalizoval, že je prázdná. Motor se během několika sekund vypne. Seivarden se vedle mě natáhla, uvolněná a mlčenlivá.

Přistála jsem.

Nepodařilo se mi zjistit, jakým způsobem byla palivová nádrž zmanipulována. Zdála se být ze tří čtvrtin plná, ale nebyla, a alarm, který se měl ozvat, když jsem spotřebovala polovinu toho, co jsem měla na začátku, někdo odpojil.

Pomyslela jsem na dvojnásobnou zálohu, kterou určitě už nikdy neuvidím. Na majitelku, která si dělala takové starosti, že by mohla o cenné vznášedlo přijít. Bez ohledu na to, jestli aktivují nouzový signál, stroj bude samozřejmě vybaven vysí-

lačem. Majitelka nechtěla o vznášedlo přijít, jenom mě nechat uvíznout o samotě uprostřed této planiny sněhu prokvétajícího mechem. Mohla jsem si přivolat pomoc – své komunikační implantáty jsem sice deaktivovala, ale měla jsem ruční, které jsem mohla použít. Byly jsme však velice daleko od kohokoli, kdo by se dal přesvědčit, aby poslal pomoc. A i kdyby pomoc přišla a dorazila dřív než majitelka, která mi zjevně nepřála nic dobrého, nedostala bych se tam, kam jsem jela, což pro mne bylo nesmírně důležité.

Vzduch měl teplotu minus osmnáct stupňů Celsia. Vítr od jihu o rychlosti zhruba osmi kilometrů v hodině znamenal, že někdy brzy přijde sníh. Nic vážného, jestli se dalo věřit ranní předpovědi počasí.

Po mém přistání zůstala ve sněžném mechu bílá, zeleně lemovaná skvrna, ze vzduchu dobře viditelná. Terén se zdál být mírně zvlněný, i když kopce, přes které jsme letěly, vidět nebylo.

Pokud by šlo o normální nouzovou situaci, nejlepší by bylo zůstat ve vznášedle, dokud nedorazí pomoc. Jenže toto normální nouzová situace nebyla a já jsem záchranu neočekávala.

Bud' přijedou, jakmile se díky vysílači dozví, že jsme přistály, připraveni vraždit, nebo počkají. V půjčovně bylo několik dalších strojů, takže pro majitelku by nejspíš nebyl velký problém počkat se zpětným odvozem vznášedla, i kdyby to mělo být několik týdnů. Jak sama řekla, nikoho by nepřekvapilo, kdyby se cizinec ve sněhu ztratil.

Měla jsem dvě možnosti. Mohla jsem čekat tady a doufat, že toho, kdo mě přiletí zabít a okrást, přepadnu ze zálohy a zmocním se jeho dopravního prostředku. To samozřejmě nepřipadalo v úvahu, pokud by se rozhodli počkat, až zima a hlad udělají práci za ně. Nebo jsem mohla vytáhnout Seivarden ze vznášedla, na ramena si dát batoh a vyrazit. Cíl, kam jsem měla namířeno, byl nějakých šedesát kilometrů severovýchodním směrem. Dokázala bych tam dojít za den, pokud by mi to dovolil terén

a počasí – a sněžní ďáblové –, ale mohla bych mluvit o štěstí, pokud by to Seivarden zvládla za dvojnásobek té doby. A tento postup by byl k ničemu, pokud by se majitelka rozhodla nečekat, ale získat své vznášedlo víceméně okamžitě. Naše stopa by byla ve sněhu žíhaném mechem jasná, stačilo by jim jít po ní a zbavit se nás. Přišla bych o veškerou výhodu okamžiku překvapení, kterou bych mohla získat, pokud bych se ukryla v blízkosti porouchaného vznášedla.

A měla bych štěstí, kdybych něco našla, až k cíli dorazím. Posledních devatenáct let jsem strávila sledováním nejtenčích nitek. Byly to týdny a měsíce pátrání nebo čekání přerušované chvílemi, jako byla tato, kdy úspěch, nebo dokonce život závisel na tom, jestli padne panna, nebo orel. Měla jsem štěstí, že jsem se vůbec dostala tak daleko. Nemohla jsem opodstatněně očekávat, že se dostanu dál.

Rádča by si tou mincí hodil. Přesněji řečeno, hodil by si hrstí, tuctem kotoučků, takzvaných znamení, z nichž každé má svůj význam a důležitost a uspořádáním jejich dopadu by vznikla mapa vesmíru poslušná vůli Amát. Věci se dějí tak, jak se dějí, proto, že svět je takový, jaký je. Anebo, jak by řekl Rádča, vesmír má podobu božstev. Amát vymyslela světlo a vymyšlením světla nutně vymyslela také nesevětlo, a tak vznikly světlo a tma. To byla První emanace, EtrepaBo; Světlo/Tma. Ostatní tři, naznačené tou první a nutně z ní vyplývající, jsou EskVar (Začátek/Konec), IssaInu (Pohyb/Nehybnost) a VahnItr (Existence/Neexistence). Různým štěpením a kombinováním těchto čtyř emanací vznikl vesmír. Všechno, co je, vychází z Amát.

I ta nejmenší, zdánlivě nejnepodstatnější událost je součástí složitého celku a pochopit, proč jedno konkrétní zrnko prachu padá po jisté konkrétní dráze a přistane na jednom konkrétním místě, znamená pochopit vůli Amát. Neexistuje nic, co by byla „pouhá náhoda“. Nic se nestane jen tak, ale pouze v souladu s vůlí božstva.

Tak to aspoň učí oficiální rádčská ortodoxie. Sama jsem náboženství nikdy moc dobře nepochopila. Nikdy se to po mně nežádalo. A i když mě Rádčové stvořili, já sama jsem Rádča nebyla. O vůli božstev jsem nic nevěděla a nezajímalo mě to. Věděla jsem jen, že přistanu tam, kam jsem byla vržena, ať je to kdekoli.

Vytáhla jsem z letounu svůj batoh, otevřela ho a vydala náhradní zásobník, který jsem si strčila do pláště blízko pistole. Nasadila jsem si batoh na záda, obešla jsem vznášedlo z druhé strany a otevřela dvířka. „Seivarden,“ řekla jsem.

Nepohnula se, jen tiše zašeptala *Hmmm*. Chytila jsem ji za ruku a zatáhla. Napůl vyklouzla a napůl vyšla ven do sněhu.

Až sem jsem se dostala díky tomu, že jsem dělala jeden krok a po něm další. Otočila jsem se severovýchodním směrem a vykročila. Seivarden jsem táhla s sebou.

Dr. Arilesperas Strigan, k jejímuž domovu jsem se ubírala, nebo jsem v to aspoň doufala, měla kdysi jako lékařka soukromou praxi na stanici Dras Annia, což bylo seskupení přinejmenším pěti různých stanic postavených jedna na druhé na křižovatce dvou desítek různých tras, daleko od rádčského teritoria. Mohlo tam skončit prakticky cokoli, byla to jen otázka času, a ona se při své práci setkala s pestrou paletou osob s pestrou paletou původu. Zaplaceno dostávala penězi, protislužbami, starožitnostmi, prakticky vším, o čem se dalo uvažovat jako o něčem, co má nějakou hodnotu.

Byla jsem tam a viděla jsem stanici a její spletité, vzájemně se prostupující vrstvy, viděla jsem, kde Strigan pracovala a žila, viděla jsem, co po sobě zanechala, když si jednoho dne bez jakéhokoli zjevného důvodu koupila letenku na pět různých lodí a pak zmizela. Bedna plná strunných nástrojů, z nichž jsem dokázala pojmenovat pouze tři. Pět polic s ikonami, omračující sbírka božstev a světců vyvedených ze dřeva, z lastur a ze zlata.

Tucet střelných zbraní, každá pečlivě označená číslem staničního povolení. Tyto sbírky začaly jednotlivými předměty, které dostala místo zaplacení a které následně rozdmýchaly její zvědavost. Její pronájem byl kompletně uhrazen na 150 let dopředu, v důsledku čehož správa stanice nechávala její byt nedotčený.

Za úplatek jsem se dostala dovnitř a mohla jsem si prohlédnout sbírku, kvůli níž jsem přijela – několik pětibokých dlaždic v barvách, které si ani po tisíci let nezadaly se zářivostí květin. Mělká miska měla na zlaceném okraji nápis v neznámém jazyce, kterému Strigan jen stěží mohla rozumět. Plochý plastový obdélník, o němž jsem věděla, že je to hlasový záznamník. Po doteku se z něho ozval smích a hlasy mluvící stejným mrtvým jazykem.

Sbírka to byla malá, ale její vytvoření nebylo jednoduché. Garsedské artefakty byly vzácné, protože jakmile Anánder Mianáj zjistila, že Garsedané mají prostředky schopné zničit rádčské lodě a prorazit rádčský štít, nařídila naprosté zničení Garseddu a jeho obyvatel. Ta pětiboká náměstí, květiny, všechno, co žilo na všech planetách, měsících a stanicích v soustavě, všechno bylo pryč. Nikdo už tam nikdy žít nebude. Nikdo nikdy nezapomene, co znamená vzepřít se Rádčům.

Stalo se to tak, že jí nějaký pacient dal třeba misku a ona se následně začala pít po dalších informacích? A jestli se tam ocitl jeden garsedský předmět, co dalšího se mohlo objevit? Něco, co jí nějaký pacient dal místo zaplacení, aniž třeba tušil, co to je – nebo to věděl a zoufale se toho chtěl zbavit. Možná něco, co Strigan přimělo uprchnout, zmizet a zanechat po sobě prakticky všechno, co měla. Něco nebezpečného, něco, co nedokázala zničit, čeho se nedokázala nejúčinnějším možným způsobem zbavit.

Něco, po čem jsem moc toužila.

Chtěla jsem být co nejrychleji co nejdál, a tak jsme šly hodiny. Dělalysme jen minimální zastávky, když to bylo naprosto nezbytné. Byl sice ten nejprůzračnější a nejjasnější den, jaký jen

může na Niltu být, ale cítila jsem se slepá způsobem, o němž jsem si myslela, že už jsem se ho naučila ignorovat. Kdysi jsem měla dvacet párů očí a stovky dalších, na něž jsem se mohla napojit, když jsem to potřebovala, nebo jsem po tom zatoužila. Teď jsem viděla pouze jedním směrem, viděla jsem jen širý prostor za sebou, když jsem otočila hlavu a oslepila se vůči tomu, co mám před sebou. Obvykle jsem to řešila tak, že jsem se příliš otevřeným prostranstvím vyhýbala a kontrolovala si, co mám za zády, ale tady to prostě nešlo.

Přestože vítr byl velice mírný, obličej mě páčil a pak úplně znečitlivěl. Ruce a nohy mě zpočátku bolely – rukavice a boty jsem nekupovala s vidinou, že půjdu šedesát kilometrů v mrazu –, načež ztěžkly a ztratily cit. Měla jsem štěstí, že jsem nepřišla v zimě, kdy mohly být teploty ještě o hodně nižší.

Seivarden musela být stejná zima jako mně, ale šla vytrvalým tempem, jak jsem ji táhla za sebou, jeden apatický krok za druhým. Vláčela nohy sněhem, který měl konzistenci mechu, oči upírala k zemi a nestěžovala si nebo spíš vůbec nemluvila. Když se slunce téměř dotklo obzoru, maličko změnila držení těla a zvedla hlavu. „Tu píseň znám,“ řekla.

„Cože?“

„Tu píseň, kterou si pobrukuješ.“ Lenivě ke mně otočila hlavu. V jejím obličejí nebyla ani stopa úzkosti nebo zmatku. Uvažovala jsem, jestli se nějak snaží zamaskovat svůj přízvuk. Nejspíš ne – byla sjetá kífem, a tak by jí to bylo jedno. V rádčském teritoriu by ji ten přízvuk řadil k bohatému a vlivnému rodu, byla by někým, kdo by v patnácti podstoupil testy způsobivosti a skončil na nějakém prestižním místě. Mimo toto teritorium to v nesčetných zábavných programech bylo jednoduché poznávací znamení padoucha – bohatého, zkaženého a bezcitného.

Potom k nám dolétl slabý zvuk vznášedla. Aniž jsem zastavila, otočila jsem se, propátrala obzor a uviděla ho, malé a vzdálené.

Letělo nízko a pomalu. Vypadalo to, že sleduje naše stopy. Byla jsem si jistá, že zachránci to nejsou. Vsadila jsem na špatnou kartu. Teď jsme byly odkryté a bezbranné.

Zatímco zvuk vznášedla se blížil, šly jsme dál. Utéct bychom mu nedokázaly, ani kdyby Seivarden nezačala pokulhávat. Po každé dokázala udržet rovnováhu, ale očividně byla na konci sil. Jestliže mluvila bez vyzvání a všimla si věci kolem sebe, pravděpodobně začínala kolabovat. Pustila jsem její ruku a zůstala jsem stát. Seivarden se zastavila vedle mě.

Vznášedlo proplulo nad námi, zatočilo a přistálo nám v cestě, zhruba třicet metrů před námi. Buď nás neměli čím zastřelit ze vzduchu, nebo to udělat nechtěli. Sundala jsem si ze zad batoh a povolila zapínání pláště, abych se mohla lépe dostat pro svou zbraň.

Ze vznášedla vystoupili čtyři lidé – majitelka, od níž jsem si vznášedlo vypůjčila, dvě osoby, které jsem nepoznávala, a žena z baru, která o mně řekla, že jsem „tvrdá holčička“, a kterou jsem chtěla zabít, ale udržela jsem se. Vklouzla jsem rukou do pláště a uchopila pistoli. Mé možnosti byly značně omezené.

„Vy snad nemáte rozum,“ zvolala majitelka, když byly patnáct metrů od nás. Všechny čtyři se zastavily. „Když se vznášedlo porouchá, máte zůstat u něj, abychom vás mohli najít.“

Podívala jsem se na ženu z baru. Všimla jsem si, že mě poznala, a ona si všimla, že jsem poznala ji. „V baru jsem řekla, že každý, kdo se mě pokusí okrást, zemře,“ připomněla jsem jí. Jenom se ušklíbla.

Jedna z osob, které jsem neznala, odněkud vytáhla pistoli. „My se o to jenom *nepokusíme*,“ prohlásila.

Vyšklubla jsem svou pistoli, vystřelila a zasáhla ji do obličeje. Padla na sníh. Než stačily zareagovat ostatní, zastřelila jsem ženu z baru, která se složila k zemi obdobným způsobem, a hned poté osobu vedle ní, všechny tři v rychlém sledu, takže to nezabralo ani sekundu.

Majitelka zanádalala, otočila se a chtěla utéct. Střelila jsem ji do zad. Udělala ještě tři kroky a upadla.

„Je mi zima,“ promluvila vedle mě Seivarden, klidně a netečně.

Pustily se za mnou všechny čtyři a své vznášedlo nechaly bez ochrany. Pěkná pitomost. Celá ta akce byla pitomost, podle všeho podniknutá beze snahy o nějaké rozumné plánování. Stačilo mi naložit do vznášedla Seivarden a můj batoh a odletět.

Rezidenci Arilesperas Strigan nebylo ze vzduchu téměř vidět, jen jako kruh o průměru něco přes pětatřicet metrů, ve kterém byl sněžný mech znatelně světlejší a řídkší. Přistála jsem se vznášedlem mimo kruh a chvíli jsem počkala, abych zhodnotila situaci. Z tohoto úhlu bylo jasné, že jde o budovy. Byly dvě, pahorky zakryté sněhem. Klidně to mohl být opuštěný tábor pastevců, ale jestli jsem mohla věřit svým informacím, nebyl. Po nějaké zdi nebo plotu tam nebylo ani stopy, ale z toho se ještě nedaly vyvozovat žádné závěry, pokud šlo o zabezpečení.

Po krátkém uvažování jsem otevřela dvířka vznášedla a vystoupila jsem. Seivarden jsem vytáhla za sebou. Pomalu jsme došly k čáře, kde se sníh měnil, a Seivarden zastavila současně se mnou. Apaticky stála a hleděla přímo před sebe.

Víc než to jsem nebyla schopná naplánovat. „Strigan!“ zavolala jsem a chvíli počkala, ale žádnou odpověď jsem nedostala. Nechala jsem tedy Seivarden stát, kde byla, a obešla jsem kruh kolem dokola. Vstupy do dvou budov zakrytých pahorky sněhu byly zvláště tmavé. Zastavila jsem se a podívala se pozorněji.

Oba byly otevřené a za nimi číhala tma. U budov tohoto typu se dalo čekat, že budou mít vstup dvojitý – jako přechodová komora, aby teplo zůstalo uvnitř –, ale nepředpokládala jsem, že by někdo nechal některé dveře otevřené.

Bud' tam Strigan měla nějaké zajištění, nebo ne. Překročila jsem přes linii do kruhu. Nic se nestalo.

Dveře byly otevřené, vnitřní i venkovní, a nikde nebyla žádná světla. V jednom objektu bylo uvnitř stejně chladno jako venku. Očekávala jsem, že zjistím, až se mi podaří najít světlo, že jde o nějaké skladiště plné náradí, jídla v hermeticky uzavřených obalech a paliva. Ve druhém byly uvnitř dva stupně Celsia – usoudila jsem, že byl ještě celkem nedávno vytápěný. Zřejmě obytné prostory. „Strigan!“ zavolala jsem do tmy, ale podle toho, jak se můj hlas vrátil ozvěnou, jsem poznala, že budova je s velkou pravděpodobností neobydlená.

Když jsem se vrátila ven, našla jsem stopy po vznášedle, které tam přistálo. Takže Strigan byla pryč a otevřené dveře a tma uvnitř představovaly vzkaz pro toho, kdo přijde. Pro mne. Neměla jsem jak zjistit, kam odletěla. Zvedla jsem oči k prázdné obloze a pak jsem je nechala klesnout zpátky k otisku vznášedla. Chvíli jsem tam stála a na ten prázdný prostor hleděla.

Když jsem se vrátila k Seivarden, zjistila jsem, že si lehla do zeleně flekatého sněhu a usnula.

V zadní části vznášedla jsem našla svítilnu, kamínka, stan a nějaké lůžkoviny. Vzala jsem svítilnu, odešla s ní do budovy, kterou jsem pokládala za obytnou, a rozsvítila ji.

Podlahu pokrývaly široké, světle zbarvené koberce a na stěnách visely tkané čalouny; ty byly v oranžové, modré a zelené, z níž bolely oči. Kolem dokola stály nízké lavice, bez opěradel, s polštářky na sezení. Kromě lavic a čalounů už tam nebylo skoro nic. Deska s hracími kameny, ale taková, že v sobě měla otvory, jejichž uspořádání mi nic neříkalo, a nechápala jsem ani rozmístění kamenů mezi otvory. Zajímalo mě, s kým asi tady Strigan hrála. Možná měla hrací deska jen dekorativní funkci. Byla to jemná řezbářská práce a kameny měly pestré barvy.

Na stolku v koutě stála dřevěná skříňka. Měla podlouhlý, oválný tvar a vyřezávané, děrované víko, přes které byly pevně natažené tři provázky. Dřevo mělo světle zlatavou barvu a vlnité,

zkroucené žilkování. Otvory vyřezané do plochého víka byly stejně nepravidelné a složité jako kresba dřeva. Byla to krásná věc. Když jsem za jeden provázek zatáhla, ozvalo se tiché zazvonění.

Z této místnosti vedly dveře do kuchyně, do koupelny, do ložnice a do malé ošetrovny. Ve skříni jsem našla úhlednou hromádku opravek. Každá zásuvka, kterou jsem otevřela, skrývala nástroje a léky. Vypadalo to, jako by Strigan odjela do pasteveckého tábora k nějakému naléhavému případu. Ale zhasnutá světla, vypnuté topení a dveře zanechané v otevřené poloze svědčily o něčem jiném.

Pokud se nestane nějaký zázrak, znamenalo to konec devatenáctiletého plánování a snažení.

Řídící jednotka domu byla za panelem v kuchyni. Našla jsem zdroj energie, znovu jsem ho připojila a zapnula jsem světla a vytápění. Pak jsem vyšla ven pro Seivarden a odtáhla ji do domu.

Z příkrývek, které jsem našla v ložnici, jsem vyrobila lůžko, potom jsem Seivarden svlékla, uložila ji do něj a dalšími příkrývkami ji zakryla. Neprobudila se a já jsem využila čas k tomu, abych dům propátrala důkladněji.

V kredenci byla spousta jídla. Na kuchyňském pultu stál hrnek, jehož dno pokrývala vrstvička nazelenalé tekutiny. Vedle ležela obyčejná bílá miska, v níž se ve vodě, která byla po okrajích zamrzlá, rozpouštěly poslední kousky tvrdého chleba. Vypadalo to, jako by Strigan odjela, aniž stačila uklidit po jídle, a prakticky všechno tam nechala – potraviny, zdravotnický materiál. Při obhlídce ložnice jsem našla teplé oblečení, které bylo v dobrém stavu. Strigan odjela narychlo a moc si toho s sebou nevzala.

Věděla, co má. Musela to vědět – kvůli tomu přece uprchla. Pokud nebyla hloupá – a já jsem byla přesvědčená, že ne –, odjela by v okamžiku, kdy by pochopila, kdo jsem, a nezastavila by se, dokud by ode mě nebyla nejdál, jak jen to šlo.

Jenže kde bylo takové místo? Jestli jsem já představovala moc Rádče, a vypátrala jsem ji dokonce i tady, tak daleko od rádčského prostoru a jejího domova, kam mohla odcestovat, aby ji nakonec stejně nenašli? Určitě si to uvědomovala. Ale jaké jiné možnosti měla?

Určitě by nebyla tak hloupá, aby se vrátila.

Jestli Seivarden nenajdu kíf, brzy se jí udělá špatně. A já jsem neměla v úmyslu jí ho najít. Tady bylo jídlo, tady bylo teplo i naděje, že se mi podaří najít něco – nějakou stopu či vodítko k tomu, jak Strigan uvažovala, když jí došlo, že si pro ni jde Rádča, a uprchla. Něco, z čeho bych mohla poznat, kam odjela.

V noci jsem v Orsu chodila ulicemi a rozhlížela se po nehybné, páchnoucí vodě. Byla tmavá, až na pár světel samotného města a blikání bójí, které byly kolem zakázaných zón. Taky jsem spala a seděla na hlídce v dolním patře domu, kdyby mě někdo potřeboval, i když to se v těchto dnech stávalo málokdy. Dokončila jsem všechny denní úkoly, které ještě nebyly splněné, a dávala jsem pozor na poručici Awn, která spala.

Ráno jsem nosila poručici Awn vodu, aby se mohla vykoupat, a oblékala jsem ji, přestože místní úbor vyžadoval o hodně míň úsilí než její uniforma. Veškerou kosmetiku přestala používat už před dvěma lety, protože se v tom horku těžko udržovala.

Nato se poručice Awn obrátila ke svým ikonám – čtyřruká Amát s emanací v každé z nich stála na truhlici v přízemí, ale další (Toren, k níž se modlily všechny důstojnice ze *Spravedlnosti Toren*, a několik bohů, kteří měli pro rodinu poručice Awn zvláštní význam) byly blízko místa, kde poručice Awn spala, v horní části domu, a právě jim věnovala své ranní pobožnosti. „Květem spravedlnosti je mír,“ začínala každodenní modlitba, kterou odříkávala každá rádčská vojačka při probuzení, každý den svého života v armádě. „Květem správnosti je krása myšlení a konání.“ Zbytek mých důstojnic, které zůstávaly na *Spravedlnosti Toren*, měl jiný denní rozvrh. Jejich ráno se málokdy shodovalo s ránem poručice Awn, takže jsem téměř vždy slyšela hlas poručice Awn při modlitbě osamoceně a hlasy ostatních, když mluvily z takové dálky, sborově bez ní. „Květem prospěchu je Amát v celé své úplnosti. Já jsem meč spravedlnosti...“ Modlitba je antifonická, ale má jenom čtyři verše. Stává se mi, že ji pořád slyším, když se probudím, jako vzdálený hlas někde za mnou.

V každém oficiálním chrámu v celém rádčském prostoru vyhlásí kněžka (která zároveň vykonává funkci matrikářky evidující narození, úmrtí a veškeré smlouvy) věštbu pro daný den. Domácnosti a jednotlivci někdy vyhlašují i svou vlastní a účast na oficiálním vyhlášení není nijak povinná – ale je to docela dobrá záminka, aby se člověk ukázal, pohovořil s přáteli a sousedy a poslechl si drby.

V Orsu zatím oficiální chrám nebyl – všechny jsou zasvěceny v první řadě Amát, ostatní bohové v prostorách zaujímají méně významná místa, a velekněžka Ikkt nepovažovala za možné své božstvo v jeho chrámu přeradit na nižší pozici nebo ztotožnit Ikkt s Amát natolik, že by ke svým rituálům přijala rituály Amát. K tomu zatím fungoval dům poručice Awn. Nosiči květin každé ráno odstranili od ikony Amát zvadlé květiny a nahradili je čerstvými – zpravidla místními druhy s drobnými, jasně růžovými, trojlaločnými okvětními lístky, které rostly v hlíně, jež se nahromadila ve venkovních koutech budov nebo v prasklinách desek, a prakticky se daly považovat za plevel, ale dětem se velice líbily. A v poslední době malými, kalíškovými, modrobílými liliemi, které rostly na jezeře, zejména v blízkosti zakázaných oblastí ohraničených bójemi.

Pak poručice Awn rozložila plátno pro věštění a samotná znamení, což bylo několik těžkých kovových kotoučků. Byly osobním majetkem poručice Awn, dary od rodičů z doby, kdy podstoupila testy způsobilosti a získala umístění.

Někdy se ranního rituálu účastnily jen poručice Awn a služba, ale obvykle přišli i další. Městská zdravotnice, několik Rádčů, kteří zde získali majetek, další orské děti, které se nedaly přesvědčit, aby šly do školy, nebo jim bylo jedno, jestli do ní přijdou včas, a líbil se jim lesk a zvonění padajících kotoučků. Někdy se dostavila i velekněžka Ikkt – podobně jako Amát ani toto božstvo nepožadovalo, aby jeho stoupenci odmítali uznat jiné bohy.

Jakmile znamení padla a zůstala ležet na plátnu (nebo se ke zděšení všech přihlížejících skutálela z plátna někam pryč, kde je bylo obtížnější vyložit), celebrující kněžka měla určit, o jaké uspořádání jde, přiřadit je k odpovídající pasáži Písma a tu pak odříkat přítomným. Poručice Awn to pokaždé nedokázala. Proto znamení hodila, já jsem pozorovala jejich pád a poté jsem jí patřičná slova odvysílala. *Spravedlnost Toren* byla koneckonců stará skoro dva tisíce let a viděla téměř všechny možné konfigurace.

Když rituál skončil, dala si snídani – zpravidla krajíc chleba z nějaké dostupné místní obiloviny a (pravý) čaj –, načež zaujala své místo na koberečku a na stupínku a čekala, jaké požadavky a stížnosti den přinese.

„Džen Šinnan vás zve dnes na večeři,“ řekla jsem jí další den ráno. Zároveň jsem jedla snídani, čistila zbraně, chodila po ulicích a zdravila se s těmi, kteří se mnou hovořili.

Džen Šinnan žila v horním městě a před anexí byla nejbohatší osobou v Orsu. Větší vliv než ona měla už jenom velekněžka Ikk. Poručice Awn ji neměla ráda. „Asi nemám dost dobrou záminku, abych mohla odmítnout.“

„Pokud vím, tak ne,“ odvětila jsem. Zároveň jsem stála na okraji domu, téměř na ulici, a hlídala. Někáká Orsanka přišla blíž, uviděla mě a zpomalila. Zastavila se ve vzdálenosti přibližně osmi metrů a dělala, že se dívá nade mě, na něco jiného.

„Ještě něco?“ zeptala se poručice Awn.

„Okresní smírčí soudkyně opakuje oficiální postoj ve věci zásob ryb v Orských bažinách...“

Poručice Awn si povzdechla. „Jak jinak.“

„Můžu ti pomoci, občane?“ zeptala jsem se osoby, která dál váhavě stála na ulici. Blížící se narození jejího prvního vnoučete ještě sousedům oznámeno nebylo, tak jsem dělala, že o něm nevím ani já, a použila jsem pouze prosté zdvořilé oslovení určené osobě mužského rodu.

„Byla bych ráda,“ pokračovala poručice Awn, „kdyby sem okresní smírčí soudkyně přijela osobně a zkusila se živit starým chlebem a tou odpornou nakládanou zeleninou, kterou posílají. Zajímalo by mě, jak by se jí líbilo mít zakázáno chytat ryby tam, kde všechny ryby doopravdy jsou.“

Orsanka na ulici se dala do pohybu. V první chvíli to vypadalo, že se otočí a odejde, ale pak si to rozmyslela. „Dobré ráno, Rádčo,“ řekla tiše a přistoupila blíž. „A poručici také.“ Orsané byli přímočaří, když se jim to hodilo, a jindy zase neobvykle, k vzteku zdrženliví.

„Já vím, že to má svůj důvod,“ řekla mi poručice Awn. „A ona má pravdu, ale stejně.“ Znovu si povzddechla. „Ještě něco?“

„Venku je Denz Ay a chce s vámi hovořit.“ Ještě než jsem domluvila, pozvala jsem Denz Ay, aby vešla do domu.

„O čem?“

„Zdá se, že o tom nechce mluvit.“ Poručice Awn mi gestem potvrdila, že souhlasí, a já jsem provedla Denz Ay kolem zástěn. Uklonila se a sedla si na kobereček před poručicí Awn.

„Dobré ráno, občanko,“ řekla poručice Awn. Přeložila jsem to.

„Dobré ráno, poručice.“ Pomalu a opatrně, od zmínky o horku a bezmračné obloze přes dotazy na zdraví poručice Awn až po krotké místní klepy, se konečně dopracovala k tomu, aby naznačila důvod své návštěvy. „Já... mám jednu přítelkyni, poručice.“ Odmlčela se.

„Ano?“

„Moje přítelkyně byla včera večer na rybách.“ Denz Ay se znovu zarazila.

Poručice Awn počkala tři sekundy, a když se zdálo, že na nic dalšího nedorazí, zeptala se: „A chytila toho hodně?“ Když to na Orsany přišlo, žádné přímé vyptávání ani doprošování, aby přešli k věci, nemělo žádný efekt.

„Moc n-ne,“ řekla Denz Ay. A pak se jí ve tváři mihlo podráždění, i když jen na okamžik. „Jak víte, nejlepší úlovky jsou v blízkosti oblastí, kde dochází k rozmnožování, a ty jsou všechny zakázané.“

„Ano,“ řekla poručice Awn. „Vaše přítelkyně by jistě nechytala ryby v rozporu se zákonem.“

„Ne, ne, ovšemže ne,“ zaprotestovala Denz Ay. „Ale... nechci ji dostat do potíží, ale občas možná vykopává hlízy. V *blízkosti* zakázaných oblastí.“

V blízkosti zakázaných oblastí ve skutečnosti žádné rostliny, které vytvářely jedlé hlízy, nebyly – všechny byly vykopané už před několika měsíci, jestli ne dřív. S těmi za hranicí zacházeli zloději opatrněji – pokud by rostlin ubylo příliš nápadně nebo by zmizely úplně, donutilo by nás to zjistit, kdo je bere, a hlídat je pečlivěji. Poručice Awn to věděla. Všichni v dolním městě to věděli.

Poručice Awn čekala, až se dozví zbytek. Nebylo to poprvé, co jí orský sklon dostávat se k tématům pokradmu, šel na nervy, ale většinou se jí dařilo nedávat to najevo. „Slyšela jsem, že jsou velmi dobré,“ nadhodila.

„To jsou!“ přisvědčila Denz Ay. „Nejlepší jsou přímo vytažené z bahna.“ Poručice Awn potlačila úšklebek. „Ale dají se i nakrájet a opéct...“ Denz Ay se s lišáckým výrazem odmlčela. „Možná by vám přítelkyně mohla pár sehnat.“

Povšimla jsem si nespokojenosti poručice Awn s jejími přiděly, chvilkové touhy odpovědět: *Ano, budu ráda*, ale místo toho řekla: „Děkuji, to není třeba. Co jste to říkala?“

„Co myslíte?“

„O vaší... přítelkyni.“ Zároveň s tím, jak mluvila, mi poručice Awn kladla otázky nepatrnými záškuby prstů. „Vykopávala hlízy v *blízkosti* zakázané zóny. A dál?“

Ukázala jsem poručici Awn místo, kde tato osoba s největší pravděpodobností kopala – patrolovala jsem po celém Orsu, viděla jsem, jak lodě vyplouvají a vracejí se, věděla jsem, kde jsou v noci, když zhasnou světla, a možná si dokonce myslí, že jsou pro mě neviditelné.

„Něco našli,“ řekla Denz Ay.

Pohřešuje se někdo? zeptala se mě beze slov znepokojeně poručice Awn. Odpověděla jsem jí záporně. „Co našli?“ zeptala se poručice nahlas Denz Ay.

„Zbraně,“ odpověděla Denz Ay tak tiše, že to poručice Awn skoro neslyšela. „Tucet zbraní, z dřívějšíka.“ Myslela tím z doby před anexí. Všechny šis'urnské armády byly odzbrojeny, takže nikdo na planetě u sebe neměl mít žádné zbraně, o kterých bychom nevěděli. Byla to tak překvapivá odpověď, že poručice Awn v prvních dvou sekundách vůbec nezareagovala.

Pak přišel údiv, úlek a zmatek. *Proč mi to vypráví?* zeptala se mě mlčky.

„Mezi lidmi kolovaly nějaké řeči,“ promluvila Denz Ay. „Možná jste o nich slyšela.“

„Řeči kolují pořád,“ odvětila poručice Awn. Byla to natolik konvenční odpověď, že jsem ji ani nemusela překládat, dokázala ji říct v místním nářečí sama. „Jak jinak mají lidé trávit čas?“ Denz Ay udělala gesto, kterým vzala tuto obecnou odpověď na vědomí. Její trpělivost byla již narušena a poručice Awn zaútočila přímo. „Třeba je tam někdo uložil před anexí.“

Denz Ay udělala levou rukou odmítavý pohyb. „Ještě před měsícem tam nebyly.“

Že by někdo našel skrýš z doby před anexí a schoval je tam? zeptala se mě poručice Awn mlčky. Nahlas se otázala: „Když lidé mluví, mluví o něčem, co by vysvětlovalo, jak se v zakázané zóně objevil pod vodou tucet zbraní?“

„Takové zbraně jsou proti *vám* k ničemu.“ Zasludou štítu, myslela Denz Ay. Rádčský štít je v podstatě neproniknutelné silové pole. Svůj bych mohla myšlenkou rozvinout, jakmile bych po tom zatoužila. Mechanismus, který jej vytvářel, byl implementován do každého z mých segmentů a poručice Awn ho měla taky – i když ten její měl podobu jednotky nošené zevně. Neznamenal, že jsme naprosto nezranitelní, a v boji jsme si pod něj často brali skutečné pancéřování, lehké a kloubové,

kteřé zakřývalo hlavu, končetiny a trup, ale ani bez něho by hrstka zbraní nikomu z nás nezpůsobila velké škody.

„Tak pro koho by ty zbraně měly být určeny?“ zeptala se poručice Awn.

Denz Ay se zamyslela, zamračila se, kousla se do rtu a pak řekla: „Tanmindové mají k Rádčům blíž než my.“

„Občanko,“ řekla poručice Awn. Dala na to slovo, které znamenalo pouze to, co si pod ním představovali *Rádčové*, zřetelný, záměrný důraz, „kdybychom tady chtěli někoho zastřelit, už bychom to udělali.“ Ve skutečnosti to už udělali. „Nepotřebovali bychom tajné úkryty zbraní.“

„Proto jsem za vámi přišla,“ řekla důrazně Denz Ay, jako by něco vysvětlovala velice jednoduše, nějakému dítěti. „Když někoho chcete zastřelit, řeknete proč a uděláte to, bez výmluvy. Rádčové už jsou takoví. Ale když v horním městě chtěli před vašim příchodem střílet Orsany, vždycky si dali záležet, aby výmluvu měli. Když chtěli někoho zabít,“ vysvětlila nechápavě, zděšeně se tvářící poručici Awn, „neřekli: *Děláte potíže, chceme se vás zbavit*, a pak vystřelili. Řekli: *My se jenom bráníme*, a když byla ta osoba mrtvá, prohledali tělo nebo dům a našli zbraně nebo usvědčující vzkazy.“ Jasně z toho vyplývalo, že ne právě.

„Čím jsme si tedy podobní?“

„Máte stejné bohy.“ Nebyla to tak úplně pravda, ale v horním městě i jinde tu smyšlenku přižívovali. „Žijete ve vesmíru a chodíte celí oblečení. Jste bohatí a Tanmindové jsou taky bohatí. Když někdo z horního města – a podle mě tím myslela někoho konkrétního – „zakřičí, že ho nějaký Orsan ohrožuje, většina Rádčů uvěří jemu, a ne nějakému Orsanovi, který určitě jenom lže na svou obranu.“

A proto za poručici Awn přišla – aby bylo rádčským úřadům jasné, ať se stane cokoli, že ona – a v širším pohledu všichni ostatní z dolního města – ve skutečnosti nemají s tou skřýší zbraní nic společného, pokud by takové obvinění padlo.

„Pojmy jako Orsan, Tanmind nebo Moha teď nic neznamenají,“ prohlásila poručice Awn. „Je s tím konec. Tady jsou všichni Rádčové.“

„Jak myslíte, poručice,“ odpověděla Denz Ay hlasem, který byl tichý a prakticky bez výrazu.

Poručice Awn byla v Orsu dost dlouho, aby poznala nevy-slovené odmítnutí souhlasu. Zkusila to z jiné strany. „Nikdo nikoho střílet nebude.“

„Jistěže ne, poručice,“ odpověděla Denz Ay, ale stejným tichým hlasem. Byla dost stará, aby z vlastní zkušenosti věděla, že jsme v minulosti lidi skutečně stříleli. Sotva bylo možné zazlívát jí strach, že bychom to mohli udělat i v budoucnu.

Když Denz Ay odešla, poručice Awn zůstala sedět a přemýšlela. Nikdo nerušil; den byl klidný. V zeleně nasvíceném interiéru chrámu se ke mně velekněžka otočila a řekla: „Kdysi byly sbory dva, každý o sto hlasech. To by se ti líbilo.“ Viděla jsem záznamy. Děti mi čas od času nosily písně, které byly vzdálenými ozvěnami té hudby, z doby před pěti sty a více lety. „Už nejsme, co jsme bývali,“ prohlásila velekněžka. „Všechno nakonec pomine.“ Souhlasila jsem, že to tak je.

„Vezmi si člun,“ řekla poručice Awn, když se konečně pohnula. „Zjisti, jestli něco ukazuje, odkud se ty zbraně vzaly. Až si udělám lepší představu, co se děje, rozhodnu o dalším postupu.“

„Provedu, poručice,“ řekla jsem.

Džen Šinnan žila v horním městě, za Předchrámovým jezerem. Jen málo tamních Orsanů nedělalo sluhy. Tamní domy byly stavěné trochu jinak než v dolním městě: měly valbové střechy a centrální část každého podlaží byla obehnaná zdmi, i když okna a dveře se za mírných nocí nechávaly otevřené. Celé horní město bylo postavené na starších ruinách, a stalo se tak později než v dolním, zhruba před nějakými padesáti lety. Mnohem více také